

„Žal —“, je izgovarjal Jake; šlo mu je na jok ...

„Ali boš imel Maričko poslej rajši?“

„Bom.“

In potem sta padla še ostala dva pirha.

Kar je bilo pa potlej, to bom povedal čisto na kratko.

Jake in Marička nista snedla svojih pirhov takoj; zakaj to bi ne bilo lepo, ker bi s tem bila pokazala, da se ne moreta premagati niti malo, in pa ker bi se potem niti valinčati ne mogla ... Torej ne; ampak pred seboj sta jih imela na mizi in samo gledala sta jih in občudovala ... In tu — pogledajte! — se je pritaknilo zopet nekaj, kar ni bilo posebno ugodno za Jaketa. Marička je imela šest pirhov, kaj ne — on pa štiri; seveda, ker dva mu je bil maček ubil! Torej je bila Marička na boljem ... To je pa bila prilika, da bi se bilo dvignilo v Jaketovem srcu iznova kako slabo nagnjenje, kaj ne? Seveda, ko bi bil Jake še oni stari Jake! A sedaj ni bil! Sedaj se je Jake spomnil takoj, kaj je obetal materi še pred kratkim in tako slovesno ... In zato je bil vesel, dasi je imela Marička dva več kot on. — Zakaj bi ne bil! Saj jih je zaslužila! — Sicer je pa potem Marička sama zapazila, da ima Jake samo štiri pirhe; zato je takoj vzela najlepšega izmed svojih in ga dala Jaketu, zato da sta imela potem oba enako ... Oh, in potem — —, potem je bilo veselje! Pomislite: takoj sta skočila pokonci, pograbila pirhe in stekla na vrt, da se navalinčata še do kosila ... Oh, saj pravim!

Pavel Perko.

Zvončki.

Ozrla ječa je bila in njena vrata so bila ledena. Na oknih je mrz risal ledene cvetlice.

Tedaj pa je potrkala na vrata te ječe pomlad. Mlada, komaj vstala pomlad. Ozrla se je okoli in nikogar ni bilo, ki bi ji odprl vrata. In vendar, kako si je želela prostosti!

Solnce je sijalo toplejše. Živahnejše so se zigravali žarki in pod njihovimi poljubi se je tajal tanki, beli snežek. Izpod njega pa so se prikazovale zlomljene, rjave travnate bilke vedno bolj ... vedno bolj. Naposled sveži, krepki zeleni pogonki. Travniki in holmi so zeleneli.

Le v gozdu med drevjem, med skalovjem se je krčevito oprijemal starec sneg. Dan za dnem je vedno bolj izginjal, krčil se in hropel.

A pomladi le ni hotel izpustiti iz ječe.

Tuintam je jezno zapihal. Starikovo bilje je zatrepetalo. Mrz je pretresal mladorojena telesca komaj vstalih travnatih bilk in jesensko listje dreves je jezno šumelo nad njim. Pomlad pa je le prosila: tako nežno, tako proseče.

In to prošnjo so slišali zvončki pod zemljo. Čuli so njene vzdihe in sami so vzdihali. Ni jim prijala brezčutna zemlja — mati. Želeli so si ven, ven iz njenih vezij.

Nekoč so se odločili pogledati v svet in potrkat i na starčevo sneženo srce. Nje — pomladne glasilce — bode starec gotovo uslišal.

Vedro, jasno je bilo nebo. Solnce je vstajalo za gorami in svitli, iskreči njegovi žarki so se širili po svetu.

In prišlo je jutro ...

Tiho, nežno jutro ...

In to jutro je prinašalo novih moči, novega življenja, in vstajenje njegovo je bilo vstajenje belim zvončkom.

Drug za drugim so se dvigali iz grobov in vstajali po gozdu ob skalinah, ob robovih, pod drevjem, pod grmičjem.

Tedaj se je začulo komaj slišno, polnoglasno, nežno trepetajoče zvonjenje. ...

In starec sneg je zaslišal to zvonjenje — in se zgrozil. Cutil je, kako mu izginja moč vedno bolj — vedno bolj. V bolečinah se je vil.

Tudi mlada pomlad je čula to zvonjenje za ledenimi vrati — in radost jo je prešinjala. Moč in krepost ji je vzdramljalo to ubrano zvonjenje, ledena vrata so pokala, ledene cvetlice na oknih so venele ...

Zvončki, mladi junaki, pa so se bližali starcu snegu. Mraz jih je objemal, ko so prihajali bližje.

Starec jih je čutil, njegov drob se je krčil in vil v besnih bolečinah. Beli lasje so mu izpadali in po visokem čelu so mu plavale goste, bolne gube — znamenja smrti.

Prihajali so bližje mladi junaki. Urejene so bile njihove vrste in grozeč je bil njihov glas. Smrtno pesen so peli; zvonili so, kakor bi spremljali starca proti grobu.

Tedaj pa je napel starec zadnje moči in dahnil ...

Burja je bila njegov dih. Mraz je pretresal okostje čvrstih junakov. Blede glavice so padale — padale ...

A nove vrste so prihajale, nevstrašeno, pogumno, čvrsto ...

Starec pa se je čudil temu pogumu in kesal se je svojega dejanja. Solze so mu prikipele po obledelem obrazu in tekle so solzice ... tekle ...

Tedaj pa so se odprla vrata. In mlada, jasna, vesela je prihajala pomlad na dan. Radost in veselje, cvetje in zelenje jo je spremljalo ...

Zvončki pa so zvonili v pozdrav svoji kraljici, ki je božala lica krepkim junakom.

Frančišek Ks. Steržaj.

